

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 113/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť mestskej časti Košice-Západ, Trieda SNP 39, Košice, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miroslav Katunský, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 112/2017 z 27. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť mestskej časti Košice-Západ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť mestskej časti Košice-Západ, Trieda SNP 39, Košice

(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miroslav Katunský, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 112/2017 z 27. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 42 C 172/2011 v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) domáhal náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 42 C 172/2011 zo 7. septembra 2015 (ďalej len „rozsudok zo 7. septembra 2015“) uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 320,36 € s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 6 635,56 € od 1. apríla 2010 do zaplatenia (výrok 1), žalobu v časti o zaplatenie sumy 12 574,30 € zamietol (výrok 2) a žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy a zverejnenia ospravedlnenia vylúčil na samostatné konanie (výrok 3).

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Co 805/2015 z 2. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok z 2. novembra 2016“) rozsudok okresného súdu zo 7. septembra 2015 vo vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správny (výrok 1) a v zamietajúcej časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (výrok 2).

5. Svoje nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobca odôvodňoval tým, že 12. novembra 2007 bol vymenovaný do funkcie prednostu Miestneho úradu mestskej časti Košice-Západ (ďalej len „miestny úrad“), ktorú vykonával v plnom pracovnom úväzku. Uznesením Miestneho zastupiteľstva mestskej časti Košice-

Západ (ďalej len „miestne zastupiteľstvo“) č. 85-30/10-2007 z 30. októbra 2007 (ďalej len „uznesenie z 30. októbra 2007“) bolo v bode 2 rozhodnuté o znížení pracovného úväzku na pracovnom mieste prednosta miestneho úradu.

6. Starosta mestskej časti Košice-Západ v súlade s § 13 ods. 6 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov pozastavil výkon uznesenia miestneho zastupiteľstva z 30. októbra 2007 z dôvodu, že odporuje zákonu. Následne na mimoriadnom zasadnutí miestneho zastupiteľstva 14. novembra 2007 bolo prijaté uznesenie č. 100-14/11-2007, ktorým bolo uznesenie z 30. októbra 2007 o znížení pracovného úväzku prednostu miestneho úradu potvrdené.

7. Dňa 28. novembra 2007 bola medzi sťažovateľkou a žalobcom uzavretá dohoda o zmene pracovných podmienok (ďalej len „dohoda o zmene pracovných podmienok“), ktorou bola s účinnosťou od 29. novembra 2007 dohodnutá zmena pracovného času žalobcu z pôvodných 37,5 hodiny týždenne na 18 hodín a 45 minút týždenne. K ukončeniu pracovného pomeru žalobcu došlo dohodou k 31. decembru 2010.

8. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 121/2009 zo 16. decembra 2009 bolo v konaní o preskúmanie zákonnosti a o odvolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 S 49/2008 zo 14. januára 2009 citované rozhodnutie krajského súdu zmenené tak, že bod 2 uznesenia miestneho zastupiteľstva z 30. októbra 2007 bol zrušený.

9. V konaní pred okresným súdom a krajským súdom sťažovateľka tvrdila, že medzi uznesením miestneho zastupiteľstva z 30. októbra 2007 (nezákonné rozhodnutie) a žalobcom uplatňovanými nárokmi absentuje príčinná súvislosť, keďže priamou a bezprostrednou príčinou zníženia pracovného úväzku žalobcu vo funkcii prednostu miestneho úradu bola dohoda o zmene pracovných podmienok.

10. Podľa sťažovateľky krajský súd rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou, a preto je jeho rozsudok z 2. novembra 2016 arbitrárny a v konečnom dôsledku porušuje jej práva zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Dovolanie sťažovateľky smerujúce proti výroku 1 rozsudku krajského súdu z 2. novembra 2016 najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol v súlade s § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako neprípustné.

12. V napadnutom uznesení sa podľa sťažovateľky najvyšší súd nezaoberal skutočnosťou, že s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti sa v jej veci konajúce všeobecné súdy odklonili od priamosti pôsobenia príčiny na následok a rozšírili tak príčinnú súvislosť o také konanie, ktoré bolo prerušené iným konaním.

13. Podľa sťažovateľky uznesenie miestneho zastupiteľstva z 30. októbra 2007 samo osebe nespôsobilo zníženie pracovného úväzku žalobcu. Táto zmena nastala až uzatvorením dvojstranného právneho úkonu, a to dohody o zmene pracovných podmienok. Týmto spôsobom bola príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím miestneho zastupiteľstva a žalobcom uplatnenými nárokmi prerušená ďalšou príčinou.

14. Uvedeným spôsobom najvyšší súd napadnutým uznesením zasiahol do práv sťažovateľky zaručených čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu z 2. novembra 2016 zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 5. septembra 2018, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

18. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti,

v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich základných práv a slobôd [§ 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde].

21. Na základe uvedeného ústavný súd viazaný petitom mohol rozhodovať len o namietanom porušení práv sťažovateľky zaručených čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

22. Tvrdenia o porušení sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu z 2. novembra 2016 ústavný súd podľa svojej ustálenej judikatúry mohol považovať len za súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ustálil predmet konania vo veci ústavnej sťažnosti tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia.

23. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sa ústavný súd v súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Sťažovateľka kľúčovou námietkou zdôrazňuje, že prípustnosť ňou podaného dovolania bola daná v súlade s § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže v jej veci konajúci krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke priamosti pôsobenia príčiny na následok a rozšíril tak príčinnú súvislosť o také konanie, ktoré bolo prerušené iným konaním. V tomto kontexte poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010. Argumentuje ďalej, že odmietnutím dovolania zo strany najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej práv zaručených čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

27. Ústavný súd v kontexte argumentácie sťažovateľky aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

28. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ďalej zdôrazňuje, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označeným základným právom podľa ústavy a listiny a právom podľa dohovoru.

29. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z 2. novembra 2016 odmietnuté ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné v súlade s § 447 písm. c) *CSP*. Vo vzťahu k záverom obsiahnutým v napadnutom uznesení najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzované rozhodnutie bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohlo zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

30. V dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 2. novembra 2016 sťažovateľka, *inter alia*, namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) *CSP*], a to v otázke priamosti pôsobenia príčiny (nezákonného rozhodnutia) na následok (škodu), pričom poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010.

31. Z pohľadu ústavného súdu treba jednoznačne konštatovať, že závery najvyššieho súdu sú úplné, logické a presvedčivé. V žiadnom prípade nevykazujú znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s týmito závermi nestotožňuje, nemôže sama osebe zakladať porušenie jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. V súlade s dlhoročnou ustálenou súdnou praxou najvyšší súd vo všeobecnej rovine práve s odkazom na závery obsiahnuté vo svojom rozsudku sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010, na ktoré sťažovateľka v dovolaní poukázala, vysvetlil podstatu inštitútu príčinnej súvislosti a v súlade s ňou zdôraznil, že vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný, resp. priamy a neprerušovaný, pričom príčinná súvislosť musí byť vždy preukázaná (bod 10 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

33. Rovnako je podstatný aj zovšeobecňujúci záver najvyššieho súdu prezentovaný v napadnutom uznesení, podľa ktorého otázka príčinnej súvislosti je vo svojej podstate otázkou skutkovou. Právnym posúdením otázky príčinnej súvislosti je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (akou príčinou) má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda. Práve vo vzťahu medzi škodou a konkrétnym konaním škodcu sa príčinná súvislosť zisťuje (bod 10 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

34. Na podklade zovšeobecňujúcich premís najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia (bod 12 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) dospel k záveru, že krajský súd sa pri riešení nosnej otázky sporu neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázal pritom na bod 20 odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 2. novembra 2016, z ktorého vyplynulo, že príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, pričom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale postačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.

35. V ďalšej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval, že krajský súd v súlade *«s rozsudkom najvyššieho súdu z 30. júna 2010 sp. zn. 5Cdo/126/2009 zdôraznil, že atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho a že pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností*

prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu».

36. Na podklade už citovaných premís najvyšší súd v bode 14 napadnutého uznesenia konštatoval, že odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010) nie je ak odvolací súd s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti veci dospel k právnomu záveru, že v konkrétnych okolnostiach prípadu je príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu žalovanej (sťažovateľky) a škodou vzniknutou na niektorých právach žalobcu (ušlá mzda v dôsledku skrátenia pracovného úväzku) daná.

37. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej pripojenej dokumentácie, vychádzajúc predovšetkým z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (na ktorého podstatné časti už ústavný súd poukázal), konštatuje, že označené rozhodnutie všeobecného súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu postupoval vo veci sťažovateľky v súlade so zmyslom a účelom aplikovaných právnych noriem a svoje právne závery, na základe ktorých jej dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP, aj ústavne konformným spôsobom odôvodnil.

38. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľkou namietaným porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohla reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľky podľa ústavy, listiny a dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

40. Nad rámec ústavnej sťažnosti ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na vzájomnú vnútornú rozpornosť argumentácie sťažovateľky v kontexte ňou namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Prihliadajúc na odôvodnenie obsiahnuté v dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 2. novembra 2016 sťažovateľka uviedla, že prípustnosť dovolania v súlade s § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP vyvodzuje z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], ale tiež z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], teda z dôvodov ktoré sa navzájom *prima facie* logicky vylučujú. Podľa sťažovateľky „*právna otázka, t. j. aký vplyv má na príčinnú súvislosť v danom prípade skutočnosť, že príčina v podobe nezákonného uznesenia miestneho zastupiteľstva bola prerušená inou príčinou, a to dvojstranným úkonom, je otázka, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola riešená odlišne, resp. ešte nebola vyriešená*“ (bod 4 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Aj z uvedených dôvodov je vo všeobecnosti odôvodnenie prípustnosti dovolania zo strany sťažovateľky, ktorá bola v konaní o dovolaní pred najvyšším súdom riadne právne zastúpená, nesúrodé a v konečnom dôsledku nepresvedčivé.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019